

да четжть Слово Божіе, — това е богато сокровище за Христіанина; затова и азъ карамъ дѣца-та си да изучаватъ на изустъ цѣлы псалмы и главы отъ Св. Писаніе. Кога живѣемъ въ страхъ и любовь Божьжъ, тогава почти нѣма вещь, която не бы ны научявала да почитаме Негово-то могущество и благость, и която не бы приводила намъ на память нѣкое мѣсто изъ Св. Писаніе, което испълнява сръдце-то ни съ благодарность, и уста-та ны съ хвалжъ. Возведж ли очиты си къмъ небо-то? *Небеса повѣдаютъ славу Божию* (Псал. 18, 2). Азъ ли щж останж безмълвенъ и неблагодаренъ? Кога-то поглядиж около себе и видиж поле-то покрыто съ жътвжъ, какъ да не благославямъ Владыкжъ, *«дающаго намъ вся обилно, въ наслажденіе»* (1. Тим. 6. 17)? Азъ могж да ся научж на благодареніе отъ добытка въ поле-то. *«Позна воля стяжавшаго ѱ, и оселъ ясли господина своего»* (Исаи 1, 3); Христіанинъ ли нѣма да познае и да размысли, колко е милостивъ и благъ къ нему Господь! Азъ като сжмъ пастырь раджъ всякога да помнжъ добраго Пастыря, Иже *«на мѣстѣ злѣчинъ всели мя; на водѣ покойнѣ воспита мя. Душу мою обрати, настави мя на стези правды имене ради своего»* (Псал. 22, 2. 3). — «Ты си чяститъ, пріятелю,» каза г. Ж..., «зачто живѣешь далече отъ тойзи развратенъ мѣръ.» — «Но кждѣ да ся дѣнжъ, господине,» отговори овчярь-тъ, «отъ разврата на своето ми сръдце? Тамъ на онжжъ отдалеченж горжъ?